

ELIZABETH HOYT

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΚΟΡΑΚΙ

μετάφραση
Ιωάννα Παπαγεωργίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Για τον άντρα μου Φρεντ, τη δική μου
τάρτα με άγρια βατόμουρα,
γλυκιά και πάντα απολαυστική.*

Κεφάλαιο Ένα

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια χώρα ποθή μακρινή, ζούσε ένας φτωχός άρχοντας με τις τρεις κόρες του...

Από τον Πρίγκιπα Κοράκι

ΛΙΤΑ ΜΠΑΤΛΦΟΡΝΤ, ΑΓΓΛΙΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1760

Ο συνδυασμός ενός αλόγου που καλπάζει τρομακτικά γρήγορα, ενός λασπωμένου χωματόδρομου, και μάλιστα με στροφή και μιας κυρίας που περπατά στην άκρη αυτού του δρόμου δεν μπορεί να είναι ποτέ καλός. Ακόμα και κάτω από τις καλύτερες συνθήκες, οι πιθανότητες θετικής κατάληξης είναι πραγματικά ελάχιστες. Αλλά αν κάποιος προσθέσει στο παραπάνω μείγμα κι έναν σκύλο –έναν πολύ μεγάλο σκύλο–, τότε η καταστροφή είναι απλώς εγγυημένη, σκέφτηκε η Άννα Ρεν.

Το εν λόγω άλογο έκανε στο πλάι καθώς είδε ξαφνικά την Άννα μπροστά του. Το μαστίφ που έτρεχε δίπλα του τρόμαξε και βρέθηκε κάτω από τη μύτη του αλόγου, το οποίο με τη σειρά του τaráχτηκε και ανασηκώθηκε προς τα πίσω. Οι τεράστιες οπλές του βρέθηκαν ξαφνικά στον αέρα. Και φυσικά ο πανύψηλος αναβάτης του αλόγου εκσφενδονίστηκε από τη θέση του. Ο άντρας

έπεσε ακριβώς μπροστά της με πάταγο, σαν πουλί που το πυροβόλησε κυνηγός, αλλά με πολύ λιγότερη χάρη. Τα μακριά άκρα του τινάχτηκαν σαν άψυχα στον αέρα, έχασε το μαστίγιο και το τρίκοχο καπέλο του και μετά από μια σύντομη παραμονή στο κενό, προσγειώθηκε πανηγυρικά σε μια λακούβα γεμάτη λάσπη. Ένα τεράστιο κύμα από λασπόνερα σηκώθηκε απειλητικά και έλουσε στην κυριολεξία την Άννα, από την κορυφή ως τα νύχια.

Όλοι, συμπεριλαμβανομένου και του σκύλου, πάγωσαν για μερικά δευτερόλεπτα.

Ηλίθιε, σκέφτηκε η Άννα, αλλά δεν τόλμησε να το πει. Οι αξιόσέβαστες χήρες μιας κάποιας ηλικίας –τριάντα ενός σε ένα-δυο μήνες– δεν ουρλιάζουν χαρακτηρισμούς σε αγνώστους, όσο εύστοχοι και αν είναι. Όχι. Φυσικά και δεν το κάνουν αυτό.

«Ελπίζω να μη χτυπήσατε πολύ από την πτώση σας», είπε τελικά. «Μήπως θέλετε να σας βοηθήσω να σηκωθείτε;» πρότεινε χαμογελώντας προσποιητά στον μουσκεμένο άντρα.

Εκείνος, όμως, δεν ανταπέδωσε την ευγένειά της. «Μα τι στο καλό έκανες στη μέση του δρόμου, ανόητη γυναίκα;»

Ο άντρας ξεκόλλησε από τη λάσπη και σηκώθηκε στάζοντας από παντού. Την πλησίασε απειλητικά και προσπάθησε να φανεί όσο πιο τρομακτικός και σοβαρός γινόταν, όπως δηλαδή κάνουν όλοι οι άντρες που θέλουν να κρύψουν την ανοησία τους με μια γελοία επιθετικότητα. Η λάσπη που είχε απλωθεί στο πρόσωπό του, σε συνδυασμό με τη γεμάτη σημάδια επιδερμίδα του ήταν ένα μάλλον αηδιαστικό θέαμα. Μακριές και πλούσιες μαύρες βλεφαρίδες πλαισίωναν τα μεγάλα και σκούρα μάτια του, αλλά αυτό που κυριαρχούσε στο πρόσωπό του ήταν η τεράστια μύτη και το σαγόι του, που έρχονταν σε πλήρη αντίθεση με τα λεπτά και άχρωμα χείλη του.

«Λυπάμαι πολύ», απάντησε η Άννα διατηρώντας ακόμα το παγωμένο της χαμόγελο. «Στον δρόμο αυτό βρίσκομαι γιατί πηγαίνω στο σπίτι μου, αλλά αν ήξερα ότι θα χρειαζόσασταν όλο το φάρδος του...»

Η ερώτησή του φυσικά ήταν ρητορική. Ο άντρας της γύρισε την πλάτη και απομακρύνθηκε με βαριά, θυμωμένα βήματα, αδιαφορώντας τελείως για τις εξηγήσεις της Άννας. Δεν μπήκε στον κόπο να σηκώσει το μαστίγιο και το καπέλο του, παρά άρχισε να βαδίζει προς το άλογό του, μουρμουρίζοντας βρισιές με μια μονότονη, βαριά φωνή.

Ο σκύλος κάθισε στο έδαφος απολαμβάνοντας τη σκηνή.

Το άλογο, ένα κοκαλιάρικο ζώο με παράξενα ανοιχτόχρωμα μπαλώματα στο τρίχωμά του, που του έδιναν μια μάλλον παρδαλή όψη, έστρεψε το βλέμμα του και έκανε μερικά πλάγια βήματα, στην προσπάθειά του να αποφύγει τον οργισμένο αναβάτη του.

«Μπράβο, ναι. Χόρευέ μας λίγο... σαν παρθένα που της άγγιξαν για πρώτη φορά το βυζάκι κάνεις, άχρηστο ψωράλογο της συμφοράς», μούγκρισε ο άντρας στο φοβισμένο ζώο. «Έτσι και σε πιάσω στα χέρια μου, θα σου στρίψω το άθλιο λαρύγγι σου, μπάσταρδο καμηλομούλαρο».

Το άλογο σήκωσε διερευνητικά τα αφτιά του για να ακούσει καλύτερα τη βαριά, μονότονη φωνή του αναβάτη του, που συνέχιζε να βλαστημά μέσα από τα δόντια του, και έκανε ένα διστακτικό βήμα προς τα εμπρός. Η Άννα λυπήθηκε το άμοιρο ζώο. Η φωνή του αντιπαθητικού αυτού άντρα ήταν σαν φτερό στην πατούσα της: ενοχλητική αλλά και αναπάντεχα δελεαστική. Αναρωτήθηκε αν κάπως έτσι θα ακουγόταν όταν έκανε έρωτα. Φυσικά ήλπιζε πως δεν θα διατηρούσε την ίδια φρασεολογία.

Ο άντρας κατάφερε να πλησιάσει αρκετά το άλογό του, ώστε να γραπώσει τα γκέμια. Το ζώο παρέμεινε ακίνητο σαν μαγνητισμένο, ενώ ο αναβάτης του συνέχισε να ξεστομίζει με τον ίδιο μονότονο τρόπο βρισιές και κατάρες. Ύστερα, με μια σχεδόν αβίαστη, αριστοτεχνική κίνηση, ανέβηκε στη σέλα και στάθηκε αγέρωχος πάνω στο άλογο. Τα στιβαρά πόδια του τυλίχτηκαν γύρω από τη ράχη του ζώου, με τους μυς να διαγράφονται ξεκάθαρα στο βρεγμένο παντελόني.

Με μια ελαφριά υπόκλιση του κεφαλιού, ακάλυπτου πια, στράφηκε προς την Άννα. «Καλή σας μέρα, κυρία μου», είπε απρόθυμα. Και χωρίς να της ρίξει δεύτερη ματιά, κάλλασε στην κατηφορία, με τον σκύλο να τρέχει στο κατόπι του. Και έτσι, μέσα σε μια στιγμή χάθηκε. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα δεν ακουγόταν πια ούτε το ποδοβολητό του αλόγου.

Η Άννα έστρεψε το βλέμμα της στο έδαφος. Μέσα στην τεράστια λακκούβα με τη λάσπη βρισκόταν το καλάθι της, με όλο του το περιεχόμενο, τα ψώνια της ημέρας, σκορπισμένο μέσα στα νερά. Πρέπει να της έπεσε όταν προσπάθησε να αποφύγει το άλογο που ερχόταν καταπάνω της. Και τώρα τα έξι αβγά, σπασμένα, με τους κίτρινους κρόκους χυμένους στη λάσπη, έκαναν συντροφιά στη μονόφθαλμη ρέγκα, που λες και την κοιτούσε επικριτικά, οργισμένη για την τόσο ταπεινωτική αυτή κατάληξη. Η Άννα σήκωσε το ψάρι και τίναξε από πάνω του τα λασπόνερα. Αυτό μάλλον θα μπορούσε να το σώσει. Το γκριζό φόρεμά της, παρ' όλα αυτά, έσταζε ακόμα, αν και χρωματικά δεν διέφερε και πολύ από το στρώμα λάσπης που το είχε καλύψει.

Προσπάθησε να ξεκολλήσει τις διάφορες στρώσεις του φορέματός της από τα μουσκεμένα πόδια της, αλλά πολύ γρήγορα κατάλαβε πόσο μάταιο ήταν και με έναν αναστεναγμό άφησε το κατεστραμμένο φόρεμα στην ησυχία του. Έστρεψε το βλέμμα της στον δρόμο, παρατηρώντας προς όλες τις κατευθύνσεις. Τα γυμνά κλαδιά των δέντρων χτυπούσαν μεταξύ τους σε κάθε φύσημα του αέρα. Ψυχή δεν υπήρχε τριγύρω.

Η Άννα πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεστόμισε την απαγορευμένη λέξη δυνατά, με σιγουριά, με μάρτυρές της μόνο τον Θεό και την αθάνατη ψυχή της: «Μπάσταρδε!». Με το που βγήκε η λέξη από τα χείλη της, η αναπνοή της σταμάτησε και η Άννα στάθηκε για μερικά δευτερόλεπτα ακίνητη, περιμένοντας έναν κεραυνό να τη χτυπήσει για την απρέπεία της ή έστω να νιώσει μια μικρή ενοχή. Τίποτε από τα δύο δεν συνέβη και σκέφτηκε ότι αυτό και μόνο θα

έπρεπε να την ανησυχήσει. Εξάλλου οι κυρίες δεν βρίζουν ποτέ τους κυρίους, όσο μεγάλη και αν είναι η πρόκληση που υπέστησαν.

Κι εκείνη ήταν πάνω από όλα μια πραγματική, αξιοσέβαστη κυρία, σωστά;

Όσπου να φτάσει στο σπίτι της και να περάσει το κατώφλι, η φούστα της είχε στεγνώσει, αλλά μαζί της είχε στεγνώσει και η λάσπη, που είχε δημιουργήσει μια απαίσια κρούστα πάνω στο ύφασμα. Το καλοκαίρι, τα αμέτρητα λουλούδια που γέμιζαν με ευωδιές τον μικρό, μπροστινό κήπο του εξοχικού σπιτιού δημιουργούσαν μια πραγματικά όμορφη εικόνα, αλλά αυτή την εποχή του χρόνου, ο κήπος ήταν βασικά ένας λασπότοπος. Πριν προλάβει να πιάσει το πόμολο, η πόρτα άνοιξε δειλά, το κεφάλι μιας γυναίκας, με γκρίζες μπούκλες να πλαισιώνουν το πρόσωπό της, εμφανίστηκε στο άνοιγμα.

«Α ήρθες επιτέλους». Η γυναίκα συνέχισε να μιλά κραδαινοντας μια ξύλινη κουτάλα, που έσταζε ακόμα, πιτσιλώντας το μάγουλό της. «Η Φάνι κι εγώ ετοιμάζουμε αρνάκι βραστό και νομίζω ότι η σάλτσα της έχει βελτιωθεί πολύ. Οι σβώλοι σχεδόν δεν φαίνονται». Το επόμενο, όμως, σχόλιο το έκανε ψιθυριστά, σκύβοντας ελαφρά: «Αλλά ακόμα προσπαθεί να πετύχει τους λουκουμάδες. Φοβάμαι πως έχουν μια πολύ παράξενη υφή».

Η Άννα χάρισε ένα κουρασμένο χαμόγελο στην πεθερά της και απάντησε: «Είμαι σίγουρη πως το βραστό θα είναι υπέροχο». Μετά πέρασε το κατώφλι του σπιτιού για να αφήσει με κόπο το καλάθι της στην είσοδο.

Ο ενθουσιασμός της γυναίκας με την κουτάλα στο χέρι εξανεμίστηκε καθώς η νεαρή κοπέλα πέρασε από μπροστά της, γιατί η έμπειρη μύτη της έπιασε μια μάλλον δυσάρεστη μυρωδιά. «Αγαπητή μου, έχω την αίσθηση ότι μια πολύ περίεργη μυρωδιά προέρχεται από...» Η μύτη άρχισε να φιλτράρει με προσοχή τον αέρα γύρω από την Άννα, μέχρι που έφτασε στο κεφάλι της. «Μα γιατί έβαλες βρεγμένα φύλλα στο κατέλο σου;»

Η Άννα με μια γκριμάτσα αμηχανίας σήκωσε το χέρι της και ψηλάφισε το καπέλο για να εντοπίσει τα φύλλα. «Φοβάμαι πως είχα ένα μικρό ατύχημα καθώς ερχόμουν».

«Ατύχημα;» αναφώνησε ταραγμένη η Μητέρα Ρεν και η κουτάλα της έπεσε στο πάτωμα. «Μήπως χτύπησες; Εδώ δεσ, το φόρεμά σου έγινε χάλια, λες και κυλιόσουν στον λάκκο με τα γουρούνια».

«Μια χαρά είμαι, απλώς λίγο βρεγμένη».

«Καλά, πρώτα απ' όλα πρέπει να αλλάξεις και να βάλεις ρούχα στεγνά, αγαπητή μου. Αχ, και τα μαλλιά σου... Φάνι!...» Η Μητέρα Ρεν δεν ολοκλήρωσε ποτέ τη φράση που είχε ουρλιάξει προς την κουζίνα. «Πρέπει οπωσδήποτε να λουστείς. Τα μαλλιά σου εννοώ, καταλαβαίνεις. Έλα να σε πάω μέχρι επάνω. Φάνι!»

Ένα μικρό κορίτσι, κοκαλιάρικο, με χέρια κόκκινα και ξεφλουδισμένα από τις δουλειές και μια καροτένια, ακατάστατη μάζα από τρίχες για μαλλιά, εμφανίστηκε στο χολ. «Με θέλετε;»

Η Μητέρα Ρεν σταμάτησε στη βάση της σκάλας, καθώς συνόδευε την Άννα στο επάνω πάτωμα και γέροντας προς τα πίσω, είπε αυστηρά: «Πόσες φορές σου έχω πει ότι θα απαντάς *Μάλιστα, κυρία*; Ποτέ δεν θα μπορέσεις να εργαστείς σε ένα καθωσπρέπει σπίτι, αν δεν μάθεις να μιλάς σωστά».

Η Φάνι στεκόταν ακίνητη, κοιτάζοντας με βλέμμα θολό τις δυο γυναίκες στη βάση της σκάλας, ανοιγοκλείνοντας κάθε τόσο τα μάτια της, ενώ το στόμα της, μισάνοιχτο, έχασκε και αυτό όλο απορία.

Το θέαμα ήταν αποκαρδιωτικό. Η Μητέρα Ρεν αναστέναξε απογοητευμένη. «Πήγαινε να βάλεις μια κατσαρόλα νερό στη φωτιά να ζεσταθεί. Η κυρία Άννα πρέπει να λούσει τα μαλλιά της αμέσως».

Το κορίτσι έτρεξε αμέσως στην κουζίνα να εκτελέσει τη διαταγή, αλλά μερικά δευτερόλεπτα αργότερα το κεφάλι της ξεπρόβαλε και πάλι στο άνοιγμα της πόρτας για να πει απλά: «*Μάλιστα, κυρία*».

Στο τελείωμα της απότομης σκάλας βρισκόταν ένα μικροσκοπικό πλατύσκαλο. Αριστερά βρισκόταν το υπνοδωμάτιο της ηλικιωμένης γυναίκας και στα δεξιά ήταν το δωμάτιο της Άννας.

Μπήκε στο δωμάτιό της και πήγε αμέσως στον καθρέφτη που κρεμόταν πάνω από την τουαλέτα της.

«Δεν ξέρω πού οδεύει πια αυτή η πόλη», είπε αναστενάζοντας η πεθερά της που την ακολουθούσε. «Μήπως σε πιτοίλισε καμιά άμαξα; Κάποιοι από τους αμαξάδες του ταχυδρομείου είναι εντελώς ανεύθυνοι. Έχουν την εντύπωση πως ο δρόμος ανήκει αποκλειστικά σε αυτούς και σε κανέναν άλλο».

«Συμφωνώ απόλυτα», απάντησε η Άννα καθώς κοιτούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη. Ένα ξερό πια στεφάνι από άνθη μηλιάς ήταν κρεμασμένο στην άκρη του καθρέφτη, ενθύμιο από την ημέρα του γάμου της. «Σε αυτή την περίπτωση, όμως, ήταν μόνο ένας αναβάτης». Τα μαλλιά της είχαν γίνει τζίβα και στο μέτωπό της μπορούσε κανείς να διακρίνει σταγόνες λάσπης.

«Α αυτοί οι αναβάτες είναι ακόμα χειρότεροι», μουρμούρισε η ηλικιωμένη γυναίκα. «Έχω την εντύπωση ότι μερικοί από αυτούς δεν μπορούν καν να ελέγξουν τα άλογά τους. Τρομερά επικίνδυνοι, ειδικά για τις γυναίκες και τα μικρά παιδιά, σκέτη απειλή».

«Μμμ...» απάντησε η Άννα και έβγαλε την κάπα της από τους ώμους, ενώ κάνοντας ένα ακόμα βήμα, χτύπησε άθελά της το καλάμι της πάνω στο πόδι μιας καρέκλας. Έριξε μια ματιά γύρω στο μικρό δωμάτιο. Αυτός ήταν ο χώρος όπου εκείνη και ο Πίτερ είχαν περάσει το μεγαλύτερο μέρος από τα τέσσερα χρόνια του γάμου τους. Κρέμασε το καπέλο και την κάπα της στην κρεμάστρα στον τοίχο, εκεί που κάποτε ο Πίτερ κρεμούσε το παλτό του. Η καρέκλα όπου άλλοτε ο Πίτερ στοίβαζε τα βαριά, νομικά εγχειρίδια σήμερα χρησίμευε σαν κομοδίνο. Ακόμα και η βούρτσα του, που είχε μερικές κοκκινωπές τρίχες από τα μαλλιά του, είχε πακεταριστεί μαζί με όλα του τα πράγματα.

«Τουλάχιστον κατάφερες να σώσεις τη ρέγκα». Η Μητέρα

Ρεν περιφερόταν ακόμα μέσα στο δωμάτιο, τακτοποιώντας διάφορα πράγματα. «Παρ' όλα αυτά, δεν νομίζω πως η βουτιά που έκανε στα λασπόνερα μπορεί να βελτιώσει τη γεύση της».

«Κι εγώ αμφιβάλω», απάντησε η Άννα αφηρημένα. Η ματιά της επέστρεψε στο στεφάνι. Ήταν έτοιμο να διαλυθεί. Και ήταν φυσικό, αφού ήταν ήδη χήρα έξι χρόνια τώρα. Τι άσχημο πράγμα. Ίσως να έπρεπε να το πετάξει στα σκουπίδια επιτέλους. Το παραμέρισε με τη σκέψη πως θα το έκανε αργότερα.

«Έλα, καλή μου, έλα να σε βοηθήσω». Η Μητέρα Ρεν άρχισε να ξεκουμπώνει το φόρεμα της Άννας από κάτω. «Θα πρέπει να το μουσκέψουμε αμέσως. Έχει λασπωθεί αρκετά, ειδικά στον ποδόγυρο. Ίσως αν του έκανα ένα καινούριο τελείωμα...» Η φωνή της πια δεν ακουγόταν καθαρά, καθώς η γυναίκα ήταν πλέον σκυμμένη και επεξεργαζόταν τη ζημιά. «Α τώρα που το θυμήθηκα, πούλησες τη δαντέλα μου στην καπελού;»

Η Άννα ελευθέρωσε τα χέρια και τη μέση της από το φόρεμα και τα χαμήλωσε για να το βγάλει. «Ναι, και της άρεσε πολύ. Μου είπε ότι ήταν η καλύτερη δαντέλα που έχει δει εδώ και καιρό».

«Ε βλέπεις φτιάχνω δαντέλα εδώ και σαράντα χρόνια πια». Η Μητέρα Ρεν προσπάθησε να φανεί κάπως μετριόφρων και ξερόβηξε αμήχανα. «Πόσα σου έδωσε;»

Στο άκουσμα της ερώτησης η Άννα αντέδρασε με έναν αμήχανο μορφασμό. «Ένα σελίνι και έξι πένες», απάντησε και έκανε να πιάσει το πουγκί με τα νομίσματα.

«Μα μου πήρε πέντε μήνες για να τη φτιάξω!» είπε αγανακτισμένη η Μητέρα Ρεν.

«Το ξέρω», απάντησε η Άννα με έναν αναστεναγμό και έλυσε την πλεξούδα της, αφήνοντας τα μαλλιά της να ξεχυθούν στους ώμους της. «Και όπως σου είπα, η καπελού είπε ότι είναι πρώτη τάξεως δαντέλα. Απλώς η δαντέλα δεν πουλά πια και τόσο πολύ».

«Φυσικά και πουλά αν τη βάλεις πάνω σε ένα καπελάκι ή ένα ωραίο φόρεμα», απάντησε απότομα η Μητέρα Ρεν.

Η Άννα την κοίταξε με συμπάθεια, αλλά δεν είπε τίποτα. Πήρε την πετσέτα του μπάνιου που κρεμόταν στην άκρη του τοίχου και οι δύο γυναίκες κατέβηκαν και πάλι κάτω, αμίλητες αυτή τη φορά.

Στην κουζίνα η Φάνι παρακολουθούσε με προσοχή την κατσαρόλα με το νερό που ζεσταινόταν πάνω από τη φωτιά. Πάνω από το τζάκι κρέμονταν ματσάκια από βότανα και άγρια χόρτα που αρωμάτιζαν τον αέρα. Ήταν ένα τζάκι παλιό, φτιαγμένο από πυρότουβλα και καταλάμβανε έναν ολόκληρο τοίχο μέσα στην κουζίνα. Απέναντί του βρισκόταν ένα παράθυρο με κουρτίνες που έβλεπε στον πίσω κήπο. Από εκεί μπορούσε κανείς να διακρίνει τον μικρό λαχανόκηπο, με τις σειρές από ώριμα λάχανα, ραδίκια και παντζάρια, που ήταν ήδη έτοιμα για συγκομιδή μια βδομάδα τώρα.

Η Μητέρα Ρεν πήρε μια μεγάλη πηλίνη σκάφη, τσακισμένη στις άκρες από τη χρήση, και την έβαλε στο κέντρο του μεγάλου τραπέζιού. Ήταν ένα τραπέζι βαρύ, μεγάλο, που δέσποζε στο κέντρο της κουζίνας, αλλά φθαρμένο από τις τόσες δουλειές που είχαν γίνει πάνω στη γυαλιστερή του πλέον επιφάνεια τόσα χρόνια. Τη νύχτα το έσπρωχναν στην άκρη, κολλητά με τον τοίχο, για να μπορεί η μικρή υπηρέτρια να απλώσει τα στρωσίδια της μπροστά στο τζάκι και να κοιμηθεί.

Η Φάνι έφερε την κατσαρόλα με το ζεστό νερό. Η Άννα έσκυψε πάνω από τη σκάφη και η Μητέρα Ρεν έριξε το ζεστό νερό στο κεφάλι της κοπέλας. Ήταν μόλις χλιαρό.

Η Άννα έλουσε τα μαλλιά της και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Φοβάμαι πως πρέπει να κάνουμε κάτι για να βελτιώσουμε τα οικονομικά μας».

«Αχ μη μου πεις ότι πρέπει να κάνουμε και άλλες οικονομίες, καλή μου», απάντησε η Μητέρα Ρεν παραπονοiάρικα. «Ήδη κόψαμε το κρέας, εκτός από τις Τρίτες και τις Πέμπτες που τρώμε λίγο αρνί. Και έχουμε να αγοράσουμε καινούριο φουστάνι πάρα πολύ καιρό».

Η Άννα πρόσεξε ότι η πεθερά της δεν ανέφερε καθόλου τα χρήματα που χρειάζονταν για τη συντήρηση της Φάνι. Παρόλο που η μικρή εκτελούσε τυπικά χρέη μαγειρίσσας και υπηρέτριας στο σπίτι, στην πραγματικότητα κατείχε αυτή τη θέση χάρη στη φιλευσπλαχνία των δύο γυναικών. Ο μόνος συγγενής της μικρής κοπέλας ήταν ο παππούς της, ο οποίος πέθανε όταν το κορίτσι ήταν μόλις δέκα ετών. Όταν έμεινε μόνη της, όλοι στο χωριό πίστευαν πως θα κατέληγε στο φτωχοκομείο, αλλά η Άννα αποφάσισε να παρέμβει και έτσι από τότε η μικρή ζούσε μαζί τους. Η Μητέρα Ρεν ήλπιζε πως θα μπορούσε να την εκπαιδεύσει ώστε να πιάσει μια κανονική δουλειά σαν υπηρέτρια σε κάποιο πλούσιο σπίτι, αλλά μέχρι τώρα η πρόοδός της ήταν μάλλον απογοητευτική.

«Ήσουν πάρα πολύ καλή με τα οικονομικά μας μέχρι σήμερα», είπε η Άννα τρίβοντας το κεφάλι της για να κάνει μια ελαφριά σαπουνάδα. «Αλλά οι επενδύσεις που έκανε ο Πίτερ πριν πεθάνει δεν αποδίδουν όσο θα έπρεπε. Το εισόδημά μας μειώνεται σταθερά κάθε χρόνο από τότε που μας άφησε».

«Τι κρίμα να μην μπορέσει να μας αφήσει περισσότερα», απάντησε η Μητέρα Ρεν.

Η Άννα αναστέναξε. «Δεν το έκανε ελίτηδες. Ήταν τόσο νέος όταν τον χτύπησε ο πυρετός. Είμαι σίγουρη πως αν είχε προλάβει να ζήσει μερικά χρόνια παραπάνω, οι επενδύσεις του θα είχαν φτιάξει ένα καλό κομπόδεμα».

Στην πραγματικότητα, ο Πίτερ είχε βελτιώσει σημαντικά τα οικονομικά της οικογένειας από τότε που έχασε τον πατέρα του, λίγο πριν παντρευτούν. Ο γέρος Ρεν ήταν δικηγόρος, αλλά είχε κάνει μερικές άστοχες επενδύσεις και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να βρεθεί χρεωμένος. Μετά τον γάμο, ο Πίτερ αποφάσισε να πουλήσει το σπίτι στο οποίο είχε γεννηθεί και μεγαλώσει, για να ξεπληρώσει τα χρέη του και μετακόμισε μαζί με τη νεαρή γυναίκα του και τη χήρα μητέρα του σε ένα πολύ μικρότερο αγροτόσπιτο.

Εργαζόταν σκληρά ως δικηγόρος και ο ίδιος μέχρι που τον χτύπησε ο πυρετός. Πέθανε μέσα σε δυο βδομάδες, αφήνοντας την Άννα να διαχειριστεί το σπιτικό τους ολομόναχη. «Λίγο νερό για ξέβγαλμα παρακαλώ».

Το νερό που κύλησε στον λαιμό και στα μαλλιά της ήταν πλέον κρύο. Προσπάθησε να ξεβγάλει όλη τη σαπουνάδα από το κεφάλι της και μετά έστυψε με δύναμη τα μαλλιά της. Τα τύλιξε με την πετσέτα και σήκωσε το κεφάλι της. «Νομίζω ότι πρέπει να βρω μια δουλειά».

«Ω αγαπητή μου, όχι», απάντησε σαστισμένη η Μητέρα Ρεν και σωριάστηκε στην καρέκλα της κουζίνας. «Μια κυρία του καλού κόσμου δεν επιτρέπεται να εργάζεται».

Η Άννα ένωσε τα χείλη της να σφίγγουν. «Θα προτιμούσες να παραμείνουμε κυρίες του καλού κόσμου και να πεθάνουμε από την πείνα;»

Η Μητέρα Ρεν δίστασε για μια στιγμή. Φαινόταν έτοιμη να ξεκινήσει μια συζήτηση πάνω στο θέμα.

Η Άννα, όμως, την έκοψε. «Μην απαντήσεις», της είπε κοφτά. «Άλλωστε δεν πιστεύω ότι θα φτάσουμε ως εκεί. Αλλά το σίγουρο είναι ότι πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να αυξήσουμε το εισόδημά μας».

«Ίσως αν μπορούσα να φτιάξω ακόμα περισσότερη δαντέλα; Ή θα μπορούσα να κόψω το κρέας εντελώς», απάντησε η πεθερά της με κάπως έντονο ύφος.

«Δεν θέλω να αναγκαστείς να κάνεις κάτι τέτοιο. Άλλωστε ο πατέρας μου φρόντισε να αποκτήσω μια αρκετά καλή παιδεία».

Το πρόσωπο της Μητέρας Ρεν φωτίστηκε στο άκουσμα αυτών των λέξεων. «Ο πατέρας σου ήταν ο καλύτερος εφημέριος που είχε ποτέ το χωριό μας, ο Θεός να τον αναπαύσει. Σίγουρα φρόντισε να μάθουν όλοι τις απόψεις του για την εκπαίδευση των παιδιών».

«Μμμ...» απάντησε η Άννα, ξετυλίγοντας την πετσέτα από

τα μαλλιά της για να τα χτενίσει. «Φρόντισε να μάθω ανάγνωση, γραφή και αριθμητική. Μέχρι και λίγα λατινικά έμαθα μαζί με μερικά αρχαία ελληνικά. Σκεφτόμουν μήπως αύριο αρχίσω να ψάχνω για κάποια δουλειά ως γκουβερνάντα ή και ως κυρία συντροφιάς».

«Η ηλικιωμένη κυρία Λέστερ είναι σχεδόν τυφλή. Σίγουρα ο γαμπρός της θα μπορούσε να σε προσλάβει για να της διαβάσεις...» η Μητέρα Ρεν σταμάτησε απότομα.

Εκείνη τη στιγμή η Άννα συνειδητοποίησε ότι η κουζίνα είχε μια παράξενη μυρωδιά. «Φάνι!»

Η μικρή υπηρέτρια που τόση ώρα παρακολουθούσε τη συζήτηση ανάμεσα στις δυο γυναίκες αναπήδησε τρομαγμένη και έτρεξε στο τζάκι, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Η Άννα μούγκρισε εκνευρισμένη.

Άλλο ένα φαγητό για πέταμα.

Ο Φίλιξ Χολλ κοντοστάθηκε μπροστά στην πόρτα που οδηγούσε στη βιβλιοθήκη του λόρδου Σγουόρτινγκαμ για να εξετάσει μια τελευταία φορά την εμφάνισή του. Η περούκα του, με δυο χοντρές σαν λουκάνικα μπουκλες στα πλάγια, είχε περαστεί πρόσφατα με ταλκ και είχε αποκτήσει μια κομψή απόχρωση λεβάντας. Τη λιγνή κορμοστασιά του –που ήταν μάλλον ικανοποιητική για έναν άντρα της ηλικίας του– τόνιζε ακόμα περισσότερο ένα μοντέρνο γιλέκο σε χρώμα σάπιου μήλου, διακοσμημένο με κίτρινα κεντημένα αμπελόφυλλα. Και το παντελόνι του με τις λεπτές πράσινες και πορτοκαλί ρίγες ήταν καλαίσθητο και διακριτικό. Η όλη του παρουσία άγγιζε την τελειότητα και θεώρησε πως δεν υπήρχε κανένας λόγος να περιμένει άλλο πίσω από την πόρτα.

Ένας αυθόρμητος αναστεναγμός φούσκωσε το στήθος του. Ο λόρδος είχε τη μάλλον τρομακτική συνήθεια να γρυλίζει. Ως επιστάτης του αρχοντικού Ρέιβενχιλ, ο Φίλιξ είχε εισπράξει αρκετές φορές αυτό το ανατριχιαστικό γρύλισμα τις τελευταίες δύο

εβδομάδες. Στο άκουσμά του ένιωθε σαν αυτούς τους δυστυχείς ιθαγενείς που ζουν στους πρόποδες μεγάλων και επικίνδυνων ηφαιστειών, όπως περιέγραφαν τα ταξιδιωτικά βιβλία της εποχής. Αυτά τα ενεργά, απειλητικά ηφαιστεια που είναι έτοιμα να εκραγούν ανά πάσα στιγμή. Ο Φίλιξ δυσκολευόταν να κατανοήσει γιατί ο λόρδος Σγούορτινγαμ είχε αποφασίσει να μετακομίσει στο αρχοντικό, μετά από τόσα χρόνια μακάριας απουσίας, αλλά είχε τη δυσάρεστη υποψία πως ο κακότεροπος λόρδος σκόπευε να παραμείνει εκεί για πάρα πολλά χρόνια.

Ο επιστάτης έστρωσε για τελευταία φορά το γιλέκο του πριν μπει στο δωμάτιο. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του πως παρόλο που το θέμα που επρόκειτο να αναφέρει στον λόρδο δεν ήταν διόλου ευχάριστο, από την άλλη, δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να θεωρηθεί δικό του λάθος. Έχοντας οπλιστεί με όλο το θάρρος που χρειαζόταν, χτύπησε ευγενικά την πόρτα της βιβλιοθήκης.

Μετά από μια σύντομη παύση ακούστηκε μια βαριά, σταθερή φωνή να λέει «εμπρός».

Η βιβλιοθήκη βρισκόταν στη δυτική πτέρυγα του μεγάρου και το απόγευμα ο ήλιος έμπαινε από τα τεράστια, εντυπωσιακά παράθυρα που απλώνονταν σε όλο το μήκος του τοίχου, πλημμυρίζοντας το δωμάτιο με τη ζεστή του λάμψη. Θα νόμιζε κάποιος πως αυτό και μόνο θα ήταν αρκετό για να είναι αυτός ο χώρος φωτεινός, ζεστός και ευχάριστος. Αντίθετα, το βαρύ και σκούρο δωμάτιο κατάπνε με βουλιμία κάθε αχτίδα φωτός που εισχωρούσε σε αυτό και παρέμενε ως επί το πλείστον στο έλεος του σκότους. Το ταβάνι, σχεδόν δύο ορόφους ψηλό, ήταν σχεδόν αόρατο, κάπου στο βάθος μιας απόκοσμης σκιάς.

Ο λόρδος ήταν καθισμένος πίσω από ένα τεράστιο ξύλινο γραφείο σε στυλ μπαρόκ, που θα έκανε έναν πιο μικρόσωμο άντρα να φαίνεται σαν νάνος. Κάπου εκεί κοντά υπήρχε ένα αναμμένο τζάκι, με τη φωτιά να προσπαθεί μάταια να ζεστάνει λίγο τον

χώρο με τα χαρούμενα χρώματά της. Ένας γιγάντιος, παρδαλός σκύλος ήταν απλωμένος φαρδύς πλατύς μπροστά στο τζάκι, μοιάζοντας περισσότερο με πεθαμένο παρά με κοιμισμένο ζώο. Το πρόσωπο του Φίλιξ έκανε έναν αθέλητο μορφασμό μόλις το αντίκρισε. Ο σκύλος αυτός ήταν μια παράξενη διασταύρωση μαστίφ με κάποιο είδος κυνηγόσκυλου. Το αποτέλεσμα ήταν ένα πανάσχημο, κακομούτσουνο ζωντανό, το οποίο ο ανήσυχος επιστάτης φρόντισε να αποφύγει όσο καλύτερα μπορούσε.

Βήχοντας ξερά, προσπάθησε να καθαρίσει τον λαιμό του και είτε διστακτικά: «Αν μπορούσα να έχω ένα λεπτό από τον χρόνο σας, λόρδε μου;».

Ο λόρδος Σγουόρπινγκαμ σήκωσε το βλέμμα του από το χαρτί που κρατούσε στο χέρι του. «Τι είναι πάλι, Χοπλ; Έλα μέσα, άνθρωπέ μου, έλα μέσα. Κάθισε λίγο εκεί μέχρι να τελειώσω αυτό που κάνω. Θα έχεις την αμέριστη προσοχή μου σε ένα λεπτό».

Ο Φίλιξ πλησίασε μια από τις πολυθρόνες που βρίσκονταν μπροστά στο βαρύ, μαονένιο γραφείο και βυθίστηκε μέσα της, ενώ με την άκρη του ματιού του παρακολουθούσε και τον σκύλο, για να σιγουρευτεί ότι δεν κινδύνευε. Επωφελήθηκε από αυτή τη μικρή αναμονή για να παρατηρήσει το αφεντικό του, προσπαθώντας να μαντέψει τη διάθεσή του. Ο λόρδος συνέχισε να διαβάζει με απόλυτη αφοσίωση το κείμενο που είχε μπροστά του συνοφρωμένος, κάτι που έκανε τις ουλές στο πρόσωπό του να φαίνονται ακόμα πιο απαίσιες. Φυσικά, αυτό δεν ήταν απαραίτητα ένα κακό σημάδι. Ο λόρδος έπαιρνε συχνά τέτοιες γκριμάτσες.

Ο λόρδος Σγουόρπινγκαμ πέταξε το χαρτί που κρατούσε στην άκρη. Έβγαλε τα γυαλιά σε σχήμα μισοφέγγαρου που φορούσε για το διάβασμα και έριξε το αξιοσημείωτο βάρος του προς τα πίσω, πέζοντας έτσι την πλάτη της καρέκλας, που έκανε ένα πονεμένο τριξίμο. Ο Φίλιξ ένωσε το «παράπονο» της καρέκλας και μόρφασε.

«Λουπόν, Χοπλ;»

«Λόρδε μου, έχω κάποια δυσάρεστα νέα και ελπίζω να μη σας στενοχωρήσουν πολύ». Έκανε να χαμογελάσει δειλά.

Ο λόρδος τον κοίταξε βλοσυρός και συνοφρυωμένος, χωρίς να κάνει κανένα σχόλιο.

Ο Φίλιξ τράβηξε νευρικά τις μανσέτες των μανικιών του προς τα κάτω. «Ο νέος γραμματέας μας, ο κύριος Τούτλχαμ, έλαβε ένα γράμμα που τον ειδοποιούσε για κάποια επείγουσα οικογενειακή υπόθεση και αναγκάστηκε να υποβάλει την παραίτησή του πάραυτα».

Η έκφραση στο πρόσωπο του λόρδου παρέμεινε απαράλλαχτη, αλλά τα δάχτυλά του είχαν ήδη αρχίσει να χτυπούν νευρικά το μπράτσο της καρέκλας του.

Ο Φίλιξ άρχισε να μιλά γρήγορα. «Φαίνεται πως οι γονείς του κυρίου Τούτλχαμ, που ζουν στο Λονδίνο, αρρώστησαν βαριά με πυρετό και έχουν ανάγκη από τη βοήθειά του. Είναι μια πολύ μολυσματική ασθένεια, οι ασθενείς έχουν έντονη εφίδρωση και πολλές εκκρίσεις, είναι πο... πολύ κολλητική νόσος».

Ο λόρδος αντέδρασε ανασηκώνοντας το ένα φρύδι του.

«Για την ακρίβεια, ό... όλη η οικογένεια του κυρίου Τούτλχαμ, τα δυο του αδέρφια, οι τρεις του αδερφές, η ηλικιωμένη γιαγιά του, η θεία του και η γάτα έχουν κολλήσει τον ίδιο ιό και είναι απόλυτα ανίκανοι να φροντίσουν τον εαυτό τους». Ο Φίλιξ έκανε μια παύση και κοίταξε τον λόρδο.

Σιγή.

Ο Φίλιξ προσπάθησε με κάθε τρόπο να μην αφήσει τη νευρική του να μετατραπεί σε ακατάσχετη φλυαρία.

«Η γάτα;» γρύλισε χαμηλόφωνα ο λόρδος Σγουόρπτινγχαμ.

Ο Φίλιξ προσπάθησε να ψελλίσει μια δικαιολογία, αλλά το αφεντικό του τον έκοψε ουρλιάζοντας μια σειρά από βρομόλογα. Χάρη στην εξάσκηση των τελευταίων εβδομάδων, κατάφερε να αποφύγει ένα κεραμικό δοχείο, σκύβοντας την κατάλληλη στιγμή, λίγο πριν αυτό σκάσει στον τοίχο και σκορπιστεί σε χίλια

δυο κομμάτια σε όλο το δωμάτιο. Ο σκύλος, που ως φαίνεται ήταν απόλυτα συνηθισμένος στον ασυγκράτητο θυμό του αφεντικού του, απλώς αναστέναξε και παρέμεινε ατάραχος στη θέση του.

Ο λόρδος Σγουόρπτινγκχαμ ανέπνεε πλέον βαριά, κοιτάζοντας τον Φίλιξ με τα διαπεραστικά, κατάμαυρα μάτια του. «Φαντάζομαι έχεις ήδη βρει τον αντικαταστάτη του».

Ξαφνικά ο λαϊμός του Φίλιξ στέγνωσε εντελώς και ένωσε να πνίγεται από τη γραβάτα του. Με το δάχτυλό του προσπάθησε να χαλαρώσει το σφιξίμο γύρω από τον λαϊμό του. «Ε βασικά, λόρδε μου, παρόλο που φυσικά έψαξα επιμελώς όλη την περιοχή και τα γύρω χωριά, δεν μπόρεσα μέχρι τώρα να...» ένας κόμπος ανέβηκε στον λαϊμό του, τον οποίο κατάπιε με δυσκολία. «Φοβάμαι πως δεν έχουμε ακόμα βρει τον νέο μας γραμματέα».

Ο λόρδος Σγουόρπτινγκχαμ δεν κουνήθηκε από τη θέση του. «Χρειάζομαι έναν γραμματέα για να καθαρογράψει τα χειρόγραφα μου, για μια σειρά από διαλέξεις που θα δώσω στον Αγροτικό Συνεταιρισμό σε τέσσερις εβδομάδες», είπε τονίζοντας κάθε λέξη με ανατριχιαστική ακρίβεια. «Κατά προτίμηση έναν γραμματέα που θα παραμείνει στην υπηρεσία μου πάνω από δύο ημέρες. Βρες τον». Και έχοντας δώσει τη διαταγή του, βούτηξε ένα χαρτί από το γραφείο του και αφοσιώθηκε στην ανάγνωσή του.

Η συνάντηση είχε τελειώσει.

«Μάλιστα, λόρδε μου», απάντησε ο Φίλιξ και με ένα απότομο τίναγμα βρέθηκε όρθιος και έτοιμος να αναχωρήσει. «Θα αρχίσω την αναζήτηση αμέσως, λόρδε μου».

Ο λόρδος Σγουόρπτινγκχαμ περίμενε ώσπου να φτάσει ο Φίλιξ στην πόρτα της βιβλιοθήκης για να γρυλίσει κάτι ακόμα: «Χοπλ! Έχεις μέχρι μεθαύριο το πρωί».

Ο Φίλιξ έμεινε να κοιτάζει αποσβολωμένος τον εργοδότη του, που δεν είχε μπει στον κόπο να σηκώσει το βλέμμα του από το κείμενο που διάβαζε. Άλλος ένας κόμπος στον λαϊμό τον έκανε να σκεφτεί πως κάπως έτσι θα ένωσε κι εκείνος ο τύπος, ο Ηρακλής,

μόλις είδε όλη εκείνη την κοπριά στους στάβλους του Αυγεία. «Μάλιστα, λóρδε μου», απάντησε και βγήκε από τη βιβλιοθήκη.

Ο Έντουαρντ ντε Ραφ, ο πέμπτος λóρδος του Σγουόρτινγχαμ, ολοκλήρωσε την ανάγνωση της αναφοράς για την περιουσία που διατηρούσε στο Βόρειο Γιόρκσαϊρ και την πέταξε και αυτή στον σωρό με τα χαρτιά που βρισκόταν στο πλάι του γραφείου, μαζί με τα γυαλιά του. Το φως της ημέρας που έμπαινε από τα παράθυρα όλο και λιγότευε και σε λίγο όλος ο χώρος θα βυθιζόταν στο σκοτάδι. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και πλησίασε στο παράθυρο για να κοιτάξει έξω. Ο σκύλος σηκώθηκε, τεντώθηκε νωχελικά και βημάτισε βαριεστημένα για να πάει και να σταθεί δίπλα στο αφεντικό του. Με μια κίνηση του κεφαλιού του κάτω από το χέρι του λóρδου, κατάφερε να εισπράξει ένα μηχανικό χάδι πίσω από τα αφτιά.

Αυτός ήταν ο δεύτερος γραμματέας σε δύο μήνες που αποφάσισε να φύγει νύχτα, σαν κυνηγημένος. Δες και ο Έντουαρντ ήταν κανένα ανθρωποφάγο κτήνος. Όλοι ανεξαιρέτως οι άντρες που ήρθαν να εργαστούν ως γραμματείς ήταν πιο πολύ ποντίκια παρά πραγματικά αρσενικά. Μόλις έρχονταν αντιμέτωποι με λίγα νεύρα, ίσως με μια φωνή σε λίγο πιο έντονο τόνο, γίνονταν καπνός. Μακάρι ένας μόνο από αυτούς να διέθετε τα κότσια της γυναίκας που παραλίγο να χτυπήσει στον δρόμο τις προάλλες... Τα χείλη του σφίχτηκαν και το στόμα του έγινε μια λεπτή γραμμή στη σκέψη της. Και φυσικά δεν του είχε διαφύγει η σαρκαστική απάντησή της, όταν τη ρώτησε τι δουλειά είχε μέσα στον δρόμο. Όχι, αυτή η γυναίκα σίγουρα ήξερε να κρατά τη θέση της και το έκανε ακόμα και όταν εκείνος ξέσπασε όλο του τον θυμό πάνω της. Τι κρίμα να μην μπορεί να βρει έναν γραμματέα με ανάλογες ικανότητες.

Άφησε και πάλι το βλέμμα του να περιπλανηθεί στους κήπους, όσο ακόμα μπορούσε να τους διακρίνει από το παράθυρο. Έπειτα, υπήρχε και κάτι άλλο που τον βασάνιζε. Το πατρικό του σπίτι δεν ήταν πια αυτό που θυμόταν ως παιδί.

Ναι, σίγουρα, τώρα ήταν ένας μεγάλος άντρας πα. Την τελευταία φορά που είδε το μεγάλο αρχοντικό του Ρέιβενχιλ ήταν απλώς ένα αμούστακο αγόρι που θρηνούσε τον χαμό της οικογένειάς του. Στις δύο δεκαετίες που ακολούθησαν περιπλανήθηκε αρκετά, από τα βόρεια της χώρας όπου κατείχε μια σημαντική περιουσία ως το μεγαλοπρεπές σπίτι που διατηρούσε στο Λονδίνο, αλλά σε κανένα από τα δύο δεν ένωσε ποτέ οικεία. Τόσα χρόνια είχε παραμείνει μακριά από το αρχοντικό, ακριβώς γιατί ένιωθε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να νιώσει το ίδιο όπως τότε, που η οικογένειά του ζούσε ακόμα εκεί. Ήταν προετοιμασμένος για αυτή τη διαφορά. Αλλά δεν περίμενε ποτέ το σπίτι να είναι τόσο καταθλιπτικό. Ούτε είχε προβλέψει την έντονη αίσθηση μοναξιάς που τον είχε κυριεύσει. Τα άδεια δωμάτια τον πλάκωναν και ήταν σαν να τον κοροϊδεύουν, αφού οι χώροι αυτοί γεννούσαν στο μυαλό του κάθε τόσο εικόνες χαράς, γέλιου και ζωντάνιας μιας άλλης εποχής.

Εικόνες από την οικογένεια που θυμόταν ακόμα.

Ο μόνος λόγος που είχε αποφασίσει να ανοίξει και πάλι το πατρικό του σπίτι ήταν γιατί ήλπιζε να φέρει σε αυτό τη νέα του σύζυγο – τη σύζυγο που μελλοντικά θα είχε, μόλις ολοκληρωνόταν με επιτυχία η προγαμιαία συμφωνία. Δεν είχε σκοπό να επαναλάβει τα λάθη που είχε κάνει με τον πρώτο και σύντομο γάμο του, στην προσπάθειά του να εγκατασταθεί κάπου αλλού. Τότε είχε προσπαθήσει να κάνει την αγαπημένη του ευτυχισμένη και είχε δεχτεί να εγκατασταθεί στη γενέτειρά της, στο Γιόρκσαϊρ. Αλλά το σχέδιό του απέτυχε. Στα χρόνια που μεσολάβησαν από τον πρόωρο θάνατο της γυναίκας του, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν θα ήταν ευτυχισμένη όπου κι αν αποφάσιζαν να εγκατασταθούν.

Ο Έντουαρντ απομακρύνθηκε από το παράθυρο και βημάτισε αργά προς την πόρτα της βιβλιοθήκης. Θα ξεκινούσε, λοιπόν, από το σπίτι στο οποίο γεννήθηκε και μεγάλωσε. Στο Ρέιβενχιλ.

Θα το έκανε και πάλι ένα κανονικό σπιτικό. Αυτή ήταν η έδρα του τίτλου του και σκόπευε να φυτέψει και ο ίδιος το δικό του οικογενειακό δέντρο στα πατρογονικά χώματα. Και όταν με το καλό ο γάμος θα του έδινε και απογόνους, όταν τα δωμάτια και οι διάδρομοι θα αντηχούσαν και πάλι με παιδικές φωνές και γέλια, τότε σίγουρα το Αββαείο του Ρέιβενχιλ θα ζωντάνευε ξανά.